

Niculina Gheorghită

Din vorbele de duh ale străbunilor și fluxurile de conștiință cuantică

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GHEORGHITĂ, NICULINA

Din vorbele de duh ale străbunilor și fluxurile de conștiință cuantică /

Niculina Gheorghită. - Ed. reviz.. - Iași : PIM, 2019

Conține bibliografie

ISBN 978-606-13-5051-3

159.9

Ediție revizuită

Toate drepturile sunt rezervate. Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă, în orice formă sau prin orice mijloace, fără permisiunea scrisă a autorului.

editura pim
Iași, 2019

viziune asupra vieții pentru că secretul este unul singur: IUBIREA! Între această IUBIRE și DUMNEZEU este semnul egalității și, astfel, putem alege să trăim cele mai frumoase experiențe iubind!

Mulțumesc, Niculina Gheorghiță, pentru că ești ca reper uman, profesional și spiritual!

Și, pe dumneavoastră, cititorii fideli ai autoarei, vă invit să vă apropiați de înțelepciunea vorbelor de duh ale strămoșilor noștri prin lectura acestei cărți!

psiholog dr. Nicoleta-Mihaela Cramaruc

Cuprins

Argument	15
Capitolul 1: Vorba de duh și fluxul de conștiință accesat	17
Capitolul 2: Din cunoașterea străbunilor daci	23
Capitolul 3: Noile Legi Frumoase (Belaginele) sau Legile lui Zamolxe	33
Capitolul 4: Obiceiuri și rituri ale străbunilor daci și deschiderea fluxurilor de conștiință cuantică	57
Capitolul 5: Vorbe de duh de origine biblică	65
Capitolul 6: Proverbe românești explicate din perspectivă cuantică	73
Capitolul 7: Din cugetările lui Nicolae Iorga - interpretare prin prisma conștiinței cuantice	111
Bibliografie	127

Toate vorbele de duh ale românilor și nu numai sunt un sprijin pentru a ne trezi atunci când nu suntem în prezent. Când nu ești în „aici și acum” trăiești realitatea creată de conștiința socială. Proverbele, zicătorile pe care le accesăm azi de la înaintașii noștri au menirea de a conștientiza ce am creat în viața noastră din forul interior, atunci când nu am fost conștienți, și de a evita acum conștient o suferință. Adică îți aduci aminte proverbul, faci legătura cu experiența în care ești și poți schimba conștient realitatea. Este o altă modalitate de a-ți crea responsabil și prezent realitatea.

De ce am numit înțelepciunea populară care este stocată în proverbe sau zicători ca fiind vorbe de duh? Deoarece aceste comori sunt venite din Duhul Sfânt, adică din cunoașterea trăită și tradusă de cineva care s-a iluminat într-o experiență sau alta. Unii s-au luminat prin suferință și apoi au tras învățătura, alții s-au luminat înainte de a experimenta suferința și au schimbat realitatea și astfel au creat o minte fabuloasă. Acestea au

rămas pentru urmași ca repere, în a învăța să creăm și să trăim realitatea conștient înainte de experiența suferinței.

După cum știți oamenii se trezesc de cele mai multe ori după suferințe, așa că puțini iau în seamă aceste vorbe de duh, pentru a-și îmbunătăți viața și experiențele viitoare.

Conform conștiinței cuantice noi atragem în realitatea noastră exterioară, ceea ce creăm din interior. Adică toate stările noastre interioare le externalizăm prin diverse momente, evenimente, situații, oameni, etc. Deci nimic nu este întâmplător. Așa că însăși situațiile care apar și ne aduc aminte de un proverb sau altul, noi le-am creat. Proverbul sau înțelepciunea străveche au menirea de a conștientiza măcar în al nouălea ceas ce am creat și să schimbăm conștient acea realitate. De exemplu, când nu ești punctual - pentru că nu te iubești pe tine și atunci nu respecti nici pe cei din realitatea ta - și îți vine în minte proverbul „**Punctualitatea-i politețea regilor**”, parcă te trezești și îți spui: ei dar eu nu sunt în stare să fiu punctual pentru a trăi o viață minunată fără observații și injurii de la alții? Ar fi timpul să mă trezesc mai devreme sau să plec mai repede de acasă, sau să fiu mai atent astfel încât să nu mai întârzii. Dacă nu mai întârzii cei din jur nu mă vor mai critica, blama, înjura și îmi creez o viață frumoasă fără aceste *gunoie energetice* pe care le aduc în viața mea prin faptul că mereu întârzii. Așa că dacă eu

sunt punctual voi trăi și voi crea frumosul, veselia, bunadispoziție, împlinirea în ceea ce fac.

Ce simplu e atunci când ești conștient că tu îți creezi realitatea. Când ești conștient că fiecare emisie de-a ta - gând, vorbă, faptă - îți creează viața, devii responsabil de ceea ce emiți, te autocorectezi și starea de bucurie se instalează în interiorul tău. Dacă ea s-a instalat în interior o vei atrage în exterior prin evenimente, oameni, situații, momente care te susțin să crești, să evoluezi, să te împlinești ca ființă.

Am conștientizat de ceva vreme că interiorul nostru e ca un radar pentru univers, și atragem prin magnet din exterior ce avem înăuntrul nostru.

Din următorul proverb „**Omul e măsura tuturor lucrurilor**” tragem concluzia că ce am spus mai sus (interiorul creează exteriorul și nu invers) este consemnat în înțelepciunea străveche de foarte mult timp. Ce înaintași înțelepți am avut pe aceste plaiuri! Nu aveau multe cunoștințe dar erau în contact permanent cu divinul din ei, ceea ce i-a determinat să acceseze cunoașterea ancestrală a acestui univers încă din cele mai vechi timpuri. Nu aveau multe școli pentru intelect, dar aveau inteligența spirituală activă. Nu știau că emisferele cerebrale nu comunică între ele (așa cum ne spunea știința până nu demult), dar la ei comunicau pentru a accesa divinitatea interioară. Știau că ei sunt măsura tuturor lucrurilor și nu dădeau vina pe exterior, pe stat, pe

guvern, pe familie, pe societate. Viața pe care o aveau era o viață asumată pentru a manifesta spiritul în armonie cu universul, cu Dumnezeu și cu cei din jurul lor.

În urma multor conștientizări din înțelepciunea străveche, am decis să studiez în profunzime aceste comori de înțelepciune și din perspectivă cuantică. Pe mine m-au ajutat foarte mult noile interpretări și am decis să le împărtășesc și celor care vor să trăiască ușor, frumos și bine.

Așa este și așa să fie!

Capitolul 2

Din cunoașterea străbunilor daci

2.1. Belaginele sau Legile frumoase

Cele mai elementare cunoștințe ce trebuia să le posedă orice dac erau *Legile frumoase* sau *Belaginele*. Era un cod care cuprindea norme de comportare a cetățenilor regatului dac și ele fuseseră alcătuite inițial de zeița Hestia (Vesta).

Un scriitor din jurul anilor 21 î.d. Hr. ne informează că „la așa numiții geți, care se cred nemuritori, Zamolxis susținea și el că a intrat în legătură cu Hestia”, care i-a predat Legile frumoase (Belaginele), după cum Moise le primise de la Iahve (Fontes, I, 189). Alt scriitor antic, anume Iamblichos ne spune, textual : „Zamolxis (...) le-a întocmit legile, cum am arătat la început și a îndemnat la bărbăție pe concetățenii săi, convingându-i că sufletul e nemuritor (...) și pentru că a învățat pe geți aceste lucruri, și le-a scris legile, e socotit de ei drept cel mai mare dintre zei” (Fontes, II, 19).

Și pentru că Zamolxe, ca mare preot, observa că dacii uitaseră sfaturile ce le dăduse Hestia (Vesta), s-a hotărât să urce la tronul zeiței, undeva spre Pliroma. Și a întâlnit-o în cerească strălucire și neîntrecută frumusețe, așa cum era de mii de ani. Și Zamolxe a cuvântat: „Zeiță a cerului, Slujitoare a Soarelui material și Soarele ce ține în mână Cosmosul, legile date de tine au fost uitate. Eu le mai știu, dar aș vrea să le scriu chiar așa cum ni le vei porunci tu!”. „Scrie!”.

Și marele Preot Zamolxe a scris aceste legi - Legile frumoase (Belaginele) - după care s-a condus statul dac și ele s-au răspândit în lumea întreagă. Reținem faptul că legile Dacilor au fost scrise de Zamolxe, nu au fost predate numai oral.

După moarte și acesta a fost socotit de unii dintre adepții săi, zeu. Pe parcurs, zeița Hestia (Vesta) a fost eclipsată de acest mare preot și rege.

Ca și Hestia (Vesta), Zamolxe dispunea de acea teenergie spirituală cu care a intrat în ființa poporului dac, cât și a popoarelor înconjurătoare.

2.2. Jurământul medicilor din școala Zamolxiană

Din scrierile vechi aflăm că în Școala Zamolxiană se învăța și medicina. Un fapt care nu a fost sesizat de cercetători e acela că jurământul pe care îl depun și în prezent medicii din toată lumea, cunoscut sub numele de

Jurământul lui Hipocrate, e unul pe care îl depuneau medicii din școala zamolxiană, amplificat.

Normele de comportare ale medicilor daci erau cuprinse în Belaginele pe care le-am amintit mai sus. Ele se desprind în parte din relatarea filosofului Platon (437 - 347 î.d. Hr.), care pune în gura arhicunoscutului înțelept Socrate (469 - 399 î.d. Hr.) următoarele: „Eu (Socrate) am învățat această incantație (descântec medical), acolo în oaste, de la un medic trac, unul din ucenicii lui Zamolxis, despre care se zice că îi face pe oameni nemuritori. Spunea tracul acela că (medicii) greci aveau dreptate să cuvânteze, așa cum v-am învățat adineauri. Dar, Zamolxis, regele nostru, adăuga el, care este și un zeu, ne spune că după cum nu trebuie să încercăm a trata ochii fără să ținem seama de cap, nici capul nu poate fi tratat neținându-se seama de corp, tot astfel trebuie să-i dăm îngrijirea trupului, dimpreună cu sufletul. Și iată pentru ce medicii greci nu se pricep la cele mai multe boli (anume) pentru că ei nu cunosc întregul pe care îl au de îngrijit. Dacă acest întreg e bolnav, partea nu poate fi sănătoasă. Căci, zicea el (medicul ucenic din școala zamolxiană), toate lucrurile bune și rele - pentru corp și pentru om în întregul său - vin din suflet și de acolo curg (ca dintr-un izvor), ca de la cap, la ochi. Trebuie, deci, mai ales, în primul rând să vindecăm izvorul răului, ca să se poată bucura de sănătate capul și tot restul trupului. Prietene, zicea el, sufletul se vindecă cu incantații